מַרְטִינֶה, אַנְדְּרֶה — André Martinet — (נו' 1908), בלשן צרפתי. מ' למד בלשנות אַנגלית בפּריס ובבּרלין, ומ־1938 הורה ב„ביה"ס המעשי ללימודים גבוהים" בפּריס. בשנים 1947/55 היה ראש המחלקה לבלשנות באוניברסיטת קוֹלַמבּיה (ניו־יורק); הוא הצטרף ל„חוג הבלשני של ניו־יורק" — במקורו: קבוצת בלשנים צרפתים גוֹלים — והשתתף בעריכת בִּטאוֹנם Word (1945/66). בשנים 1955/78 היה פּרופסור לבלשנות באוניברסיטת פּריס. מ' הושפע מאַסכּולת דה סוֹסיר (ע"ע), וכן מהאַסכּולה הפונולוגית של פּראג (ע"ע נ. טרוּבּצקוֹי; ר. יעקובּסון); בבטאונהּ של זו פִּרסם את מאמרו החשוב הראשון (על ה„ארכי־פונמה", 1936), והביא את דבָרהּ לצרפת ולמערב־אירופה בכלל. בהשפעת האסכּולה הפונולוגית עוסקים רוב כתביו — החל מספרו הראשון La Gémination consonantique („הכפלת העיצורים"), 1937 — בעייניני פונולוגיה. בהיותו בִשְׁבִי הגרמנים במלה"ע II כתב את La Prononciation du français contemporain („מבטא הצרפתית בת־ימינו"), 1945. בספר אחר שלו על תורת־ההגה — Economie des changements phonétiques („כלכלת השינויים ההגאיים"), 1955 — פָּרץ דרך חדשה להבנת התהליכים ההגאיים ע"פ צָרכי המערכת הפונולוגית. את הסטרוקטוּרַליזם (ע"ע, עמ' 738) שלו במיטָבו — בהשפעה אמריקנית — ביטא מ' בספריו Eléments de linguistique générale („פרקים בבלשנות הכללית"), 1960; A Functional View of Language („ראִיה תִפקודית של הלשון"), 1962; La Linguistique synchronique („הבלשנות הסינכרונית"), 1968. לתורתו קרא מ' „בלשנות פונקציונלית" (תִפקודית), ולקידומהּ הקים אגודה ואת כה"ע La Linguistique („הבלשנות"; מ־1965 ואילך). מ' היה לאחת הדמויות הבולטות של הבלשנות ה„מִבנית" (ה„סטרוקטוּראלית") בצרפת, מורם של רַבּים מבלשני אירופה ולוחם נמרץ בבלשנות הגנרטיווית של נ. צ'ומסקי (ע"ע). רשימת כתביו נתפרסמה ב־Word XXIII (1967) (עמ' 1–11).

Gh. Charron, *Du Langage: A. M. et M. Merleau-Ponty*, 1972.